

Arrest

nr. 244 955 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 september 2019 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 januari 2020.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in 1998 geboren te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 16 mei 2019 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 15 juli 2019 hoorde de gemachtigde verzoeker in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 16 juli 2019 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse instanties.

Op 17 juli 2019 verklaarden de Oostenrijkse instanties zich akkoord met het overdrachtsverzoek.

Op 10 september 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 27 september 2019 richtte de gemachtigde een schrijven aan Oostenrijk waarin hij de Oostenrijkse autoriteiten informeert over het feit dat verzoeker is ondergedoken en verzocht hij de termijn overeenkomstig artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening te verlengen tot 18 maanden.

Pas op 27 januari 2020 kreeg de raadsman van verzoeker kennis van de beslissing van de gemachtigde om de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden met een e-mail die luidt als volgt:

“Onderwerp: RE: OV 8848186 R. F.

Beste,

De heer R. werd gemarkeerd als Absconded op 27.09.2019.

De Take Back-overeenkomst met Oostenrijk werd daarom verlengd tot 18 maanden.

Mvg,

DUBLIN UNIT - BELGIUM“

Uit deze mail blijkt dat de gemachtigde op 27 september 2019 de beslissing heeft genomen dat verzoeker is ondergedoken. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 29 van de Dublin III-verordening iuncto artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“1. De bestreden beslissing werd niet gemotiveerd. Verzoeker [...] heeft geen mogelijkheid gekregen er enig verweer tegen aan te brengen.

De bestreden beslissing getroffen in toepassing van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening. Met deze beslissing wordt dan ook uitvoering gegeven aan Unierecht.

Artikel 51 van het Handvest vereist dat, indien de lidstaten het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zij de rechten zoals vervat in het Handvest eerbiedigen, de beginselen naleven en de toepassing ervan bevorderen overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden. Ook in overweging 39 van de Dublin III-verordening is bepaald dat de verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die in het Handvest worden erkend. Deze verordening is volgens deze overweging gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 27 en 47 daarvan. De verordening dient dienovereenkomstig te worden toegepast. Ook het Hof van Justitie (hierna: het Hof) benadrukt dat er geen gevallen kunnen zijn waarin het Unierecht geldt zonder dat de door het Handvest gewaarborgde grondrechten toepassing vinden (HvJ 26 februari 2013, nr. C-617/10, Akerberg, punt 21).

Bijgevolg dient artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening te worden toegepast met eerbiediging van - onder meer - het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals bepaald in artikel 47 van het Handvest. Artikel 47 van het Handvest, waarvan de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt: "Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft

recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen." Krachtens deze bepaling heeft eenieder wiens door het Unierecht gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Dit recht gaat gepaard met de in artikel 19, lid 1, tweede alinea van het Verdrag van de Europese Unie (hierna: VEU) vervatte verplichting voor de lidstaten om in de nodige rechtsmiddelen te voorzien om daadwerkelijke rechterlijke bescherming op de onder het Unierecht vallende gebieden te verzekeren (HvJ 16 mei 2017, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, punt 44). Krachtens het beginsel van loyale samenwerking dat voortvloeit uit artikel 4.3 van het VEU, dienen de nationale overheden, en bij uitbreiding de nationale rechters, bovendien rekening te houden met de eenvormige uitlegging die aan het Unierecht wordt gegeven door het Hof. Naast de primaire en secundaire Unieregelgeving vormt de rechtspraak van het Hof op die manier een volwaardige bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, *Kühne & Heitz NV*, nr. C-453/00, § 21). Het Hof heeft reeds verschillende malen toegelicht dat dit in artikel 47 van het Handvest voorziene beginsel van effectieve rechterlijke bescherming van de rechten die de justitiabelen ontleen aan het Unierecht, bestaat uit verschillende onderdelen, waaronder met name de rechten van verdediging, het beginsel van 'equality of arms', het recht op toegang tot de rechter en het recht om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen (HvJ 6 november 2012, *Otis e.a.*, C-199/11, punt 48; HvJ 26 juli 2017, *Moussa Sacko*, C-348/16, punt 32).

Het gebrek aan motivering van de bestreden beslissing schendt artikel 41 en artikel 47 van het Handvest en daardoor heeft hij geen mogelijkheid om deze beslissing in concreto te betwisten. Er is een direct verband tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Dit verband vindt steun in de rechtspraak van het Hof, dat reeds in verschillende arresten wees op het belang van een toereikende motivering als wezenlijke vormvereiste en dat daaraan uitdrukkelijk het recht van de benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte heeft gekoppeld (bv. HvJ 15 oktober 1987, *Heylens*, C-222/86, punt 15 en Gerecht 20 september 2011, *Evropaiki Dynamiki*, T-461/08, punt 122). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie vereist de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing immers dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, *Heylens e.a.*, nr. C-222/86, punt 15; HvJ 3 september 2008, *Kadi en Al Barakaat International Foundation/Raad en Commissie*, nrs. C-402/05 P en C-415/05 P, punt 337; HvJ 4 juni 2013, *ZZ*, nr. C- 300/11, punt 53; HvJ 26 april 2018, nr. C-34/17, *Eamonn Donnellan t. The Revenue Commissioners*, punt 55). De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging. De eerbiediging van de rechten van verdediging vormt een fundamenteel beginsel van het Unierecht, en dit beginsel moet ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden geëerbiedigd wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/0; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punt 86; HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, punten 44-46.)

In het arrest *Boudjlida* van het Hof van 11 december 2014, dat de motiveringsplicht als onderdeel van het hoorrecht uitlegt, stelt het Hof onder meer in punt 38: "Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (zie arresten *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C: 1991:438, punt 14 en *Sopropé*, EU:C:2008:746, punt 50).

De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het

beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88)." (eigen benadrukken). In het kader van asiel en migratie en meer bepaald de toepassing van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) oordeelde het Hof in het arrest Mahdi van 5 juni 2014 (C-146/14 PPU, punt 44) dat niet enkel een schriftelijk besluit is vereist bij de vaststelling van de inbewaringstelling, maar eveneens bij elk besluit betreffende de verlenging van de bewaring, ook al vereist artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn dit niet letterlijk bij de verlenging. Het Hof stelt in punten 45 en 46 dat de verplichting tot mededeling van motieven vereist is, zowel om de betrokken derdelander de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft zich tot de bevoegde rechter te wenden, als om deze laatste ten volle in staat te stellen om de controle van de rechtmatigheid van de betrokken handeling uit te oefenen. Iedere andere uitlegging zou tot gevolg hebben dat het grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte zou worden aangetast (zie eveneens M. MAES en A. WIJNANTS, "Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2)", T. Vreemd. 2016, 179-180 en M. MAES en A. WIJNANTS, "Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht" in X. (ed.), 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge, die Keure, 2017, 278-279).

Verzoeker heeft niet kunnen nagaan of hij er baat bij heeft zich tot de bevoegde rechter te wenden. Hij werd zelfs niet ingelicht over het feit dat er een beslissing werd genomen, terwijl daags na de beslissing verwerende partij de post geopend heeft waarin vermeld staat dat hij niet ondergedoken is en op welk adres hij terug te vinden is.

[2. Verzoeker is niet ondergedoken. Zoals in par. 54 van arrest 0163/17 geoordeeld werd bevat de Dublin III Verordening geen definitie van het begrip onderduiken. Het Hof stelt in par 56 dat uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken" volgt, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets - in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht -, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. [...]]

3. Uit artikel 26 van de Dublin III-verordening blijkt dat uitdrukkelijk een schriftelijke beslissing wordt vereist voor het overdrachtsbesluit zelf, met name van het besluit om de verzoeker over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Ook al vereist artikel 29 van de Dublin III-verordening niet uitdrukkelijk dat een beslissing tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het overdrachtsbesluit schriftelijk moet worden vastgesteld, is de Raad naar analogie met het arrest Mahdi van oordeel dat de verplichting om het overdrachtsbesluit schriftelijk vast te stellen, ook moet worden begrepen als betrekking hebbend op de beslissing betreffende de verlenging van de uitvoeringstermijn van het overdrachtsbesluit. Dit in de eerste plaats omdat zowel het overdrachtsbesluit als de beslissing tot de verlenging van de uitvoeringstermijn een rechtstreekse invloed hebben op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, in die zin dat bij gebrek aan overdrachtsbesluit of bij gebrek aan verlenging van de overdrachtstermijn de Belgische overheden en niet de Italiaanse overheden verantwoordelijk zouden zijn voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming. Beide beslissingen hebben dan ook eenzelfde gevolg. Bovendien moet de verzoeker in beide gevallen de motivering kunnen kennen van het ten aanzien van hem vastgestelde besluit (cf. HvJ 5 juni 2014, C- 146/14 PPU, Mahdi, punt 44). Bijgevolg houdt artikel 26 juncto artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening, in het licht van de rechten van verdediging zoals neergelegd in artikel 47 van het Handvest, een verplichting in om de beslissing tot het verlengen van de overdrachtstermijn te motiveren in een op schrift gestelde akte om de verzoeker toe te laten met kennis van zaken de rechtmatigheid te betwisten van een besluit dat een rechtstreekse impact heeft op de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat. Dit dringt zich des te meer op in gevallen waarin het beroep tegen het overdrachtsbesluit op het moment van het verlengen van de overdrachtstermijn reeds definitief werd verworpen zodat dit besluit in rechte vast staat. In ieder geval is het ook in het licht van een doeltreffende rechterlijke controle vereist dat de beslissing tot verlenging op schrift wordt gesteld om de Raad toe te laten om na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

In casu moet er vastgesteld worden dat het bestuur heeft nagelaten om haar beslissing om de overdrachtstermijn te verlengen tot achttien maanden wegens het onderduiken van de verzoeker, op schrift te stellen en ze met de nodige redenen te omkleden.

Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de verweerder voorafgaand aan deze loutere kennisgeving op enige wijze in een op schrift gestelde beslissing heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de verzoeker is ondergedoken.

[...] Het verzuim om een schriftelijke beslissing te nemen waarbij de feiten worden geduid waarop het bestuur zich steunt om vast te stellen dat de verzoeker is ondergedoken en om bijgevolg de termijn voor overdracht te verlengen naar achttien maanden, schendt derhalve artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening juncto artikel 47 van het Handvest. [...]"

De Raad stelt vast dat verzoeker terecht vaststelt dat het bestuur heeft nagelaten om zijn beslissing om de overdrachtstermijn te verlengen tot achttien maanden wegens het onderduiken van verzoeker, op schrift te stellen en ze met de nodige redenen te omkleden. Het dossier bevat geen geschreven en gemotiveerde beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de gemachtigde naast de loutere kennisgeving op 27 januari 2020, die verzoekers raadsman op eigen initiatief heeft moeten bekomen via een mailconversatie met de Dublindienst, dat op 27 september 2019 verzoeker als ondergedoken "werd gemarkeerd", op enigerlei wijze de geschreven motieven aan verzoeker heeft kenbaar gemaakt of proberen kenbaar maken waaruit kan blijken waarom hij van oordeel is dat verzoeker is ondergedoken.

De Raad stelt bijkomend vast dat de boven geciteerde passage uit het verzoekschrift bijna volledig overeenstemt met de redenering die de Raad in zijn arrest genomen in Verenigde Kamers van 8 mei 2018, nr. 203 684 heeft uiteengezet om tot de schending van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening juncto artikel 47 van het Handvest te besluiten. Het volstaat dan ook dat de Raad zich aansluit bij hetgeen verzoeker in de boven geciteerde passage heeft aangevoerd om thans eveneens te besluiten tot de schending van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening juncto artikel 47 van het Handvest, geheel in de zin van het voormelde arrest van de Raad.

In casu heeft verweerder geen nota met opmerkingen ingediend.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat zijn redenering werd gevolgd door de Raad van State bij arrest nr. 245 799 van 17 oktober 2019 waarin de Raad van State heeft gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze heeft beslist dat het respect voor het recht op een effectief rechtsmiddel van de tegenpartij de plicht voor verzoeker [i.c. de Belgische staat] inhoudt de beslissing tot verlenging van de termijn voor uitvoering van het overdrachtsbesluit in een geschrift op te stellen waarmee de motieven ter rechtvaardiging van die beslissing worden meegedeeld. De Raad van State volgt de hierboven uiteengezette analoge redenering zoals het Hof van Justitie in het arrest Mahdi heeft uiteengezet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 september 2019 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer, ter kennis gebracht op 27 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES